

cea ce înseamnă iubirea de aproapele. A iubi pe aproapele înseamnă să plângem pentru păcatele lui, să nu îl judecăm și – partea cea mai grea – să ne bucurăm când el este mai bun decât noi, când este înzestrat de Dumnezeu cu mai multe calități decât ale noastre. Acesta este semnul dragostei adevărate față de aproapele nostru.

Hristos ne cere să îl iubim pe aproapele ca pe noi înșine.

Ne îndurerăm pentru neputințele lui? Ne veselim dacă cineva îl laudă pe aproapele nostru

și ne spune că este mai bun decât noi? Dacă facem aceste lucruri, suntem în dragostea cea adevărată.

Nu știi câți dintre noi reușim să trecem această probă, acest test pe care îl avem la îndemână din cuvintele Sfântul Ioan Scărarul.

Postul este o perioadă în care ni se cere să înmulțim dragostea față de semenul nostru, ca, în felul acesta, să slăbească din intensitate ura, neatenția, judecata cu care, din păcate, suntem extrem de deprinși.

Sursa: episcopiahusilor.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 20 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 22 aprilie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 23 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Gheorghe
Sâmbătă 24 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta lui Lazăr. Pomenirea morților
	17:30	Vecernia și Litia
Duminică 25 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Filipeni 4, 4-9; Ev. Ioan 12, 1-18 → Duminica a 6-a din Post (a Florilor) → Intrarea Domnului în Ierusalim
	17:30	Denie

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

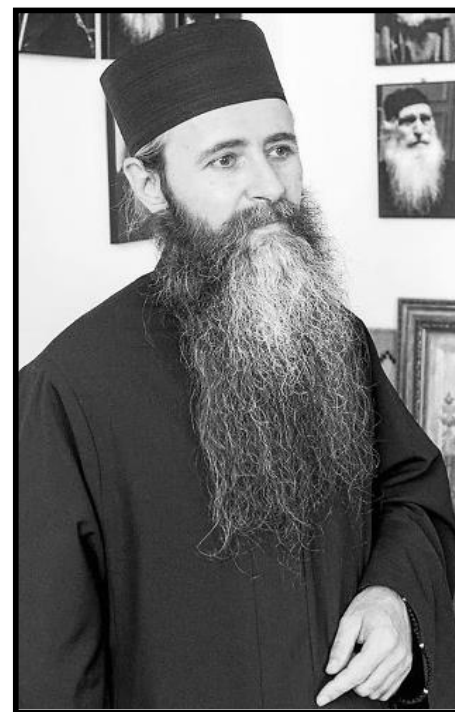
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să știți că tot globul e o închisoare pentru toată lumea, unii ies pe brânci, alții în picioare, alții după cum se comportă în închisoarea asta mare care este lumea.”

– Constantin (Tache) Rodas

Nr. 386 / 18 aprilie 2021

DESPRE RUGĂCIUNE

Sunt momente în care, deși ne facem rugăciunea, nu simțim că primim putere. Rămânem străini de ceea ce facem. Cum se câștigă prezența în rugăciune?

Cineva se exprima referitor la absența noastră lăuntrică din ceea ce facem cam așa: putem citi rugăciuni fără să ne rugăm, putem mânca de post fără să postim. E adevărat. Practicăm lucrurile credinței fără suflul credinței. Se întâmplă ceva. Mă gândesc că poate fi folositor și să ne dăm seama de această stare de lucruri și să nu ne împăcăm cu ea. Citim niște rugăciuni fără să ne rugăm de fapt. Și atunci trebuie să schimb ceva. Mă opresc. Nu mai citesc rugăciunea. Stau. Întâi stau puțin și mă gândesc: „ce sunt eu, cine sunt eu, ce fac eu, înaintea cui stau?” pentru a-mi trezi conștiința

**PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU**

MĂNĂSTIREA „SFÂNTUL IOAN
EVANGHELISTUL” ȘI „SFÂNTA
CUVIOASĂ EUFROSINA”

CORNU, PRAHOVA

și a fi prezent în lucrul pe care am de gând să-l fac.

Unii Părinți recomandă un astfel de moment pentru a trezi un suflu al rugăciunii. Adică să nu te apuci imediat să te rogi, ca și cum ți-ai face o datorie, aceea de a-ți citi rugăciunea, după care îți vezi de treaba ta. Nu. Stai un moment. Stai puțin. Să te liniștești. Să-ți dai seama ce vrei să faci. Să-ți vii în simțire. Apoi te poți apuca de rugăciune. De dorit este să faci o rugăciune care corespunde stării tale. Se poate ca rugăciunea citită să nu-ți ofere ceea ce ai nevoie tu în momentul acela. Poate mai potrivit ar fi atunci să te rogi cu propriile cuvinte. Așa este atunci, altă dată va fi altfel.

Cred că părintele Rafail Noica povestea o întâmplare cu un părinte care, ajuns seara acasă, nu putea să se roage. Pentru că există și ispita aceasta. Și atunci nu poți să îți zici decât: îmi citesc rugăciunile și mă culc. Dar părintele nu s-a putut împăca cu situația asta și a început să se plimbe prin casă zicând în sinea lui: „Doamne, iartă-mă, dar nu pot să mă rog!”. Și se zbuciuma în sufletul lui. Omul nu se împăca nici să se culce așa, nici să se roage mecanic. După ce a stat așa o jumătate de oră, brusc, un asemenea duh de rugăciune l-a cuprins, încât, pe urmă, rugăciunea nu-l mai lăsa să se culce.

Ce minunat când omul este sincer! Adică atunci când se ia în serios în ceea ce face. Dumnezeu îl ia în serios. Armonia pe care o căutăm și o dorim este taina lui Dumnezeu. Fiecare om se realizează deplin în ceea ce el are unic. Doar atunci se simte el însuși. Dar, pe de altă parte, păstrându-și unicitatea, omul rămâne în armonie cu toți ceilalți, cu Dumnezeu, cu semenii, cu natura. Dacă omul se împlinește în Dumnezeu, nu are cum să fie altfel. Este bine cunoscută comparația cu centrul cercului din care pornesc mai multe raze. Cu cât razele se apropie mai mult de centru, cu atât distanța dintre ele scade și se unesc în acel punct. La fel se întâmplă și cu noi, oamenii, aflați în căutarea lui Dumnezeu.

În ce ar consta pregătirea pentru Sfintele Taine?

A te împărtăși cu vrednicie, scria undeva părintele Alexander Schmemmann, înseamnă să te împărtășești înțelegând ce faci. Să prinzi sensul împărtășirii și al pregătirii pentru Sfânta Împărtășanie. Starea firească a lucrurilor este împărtășirea permanentă. Dar noi suntem destul de departe de ea și nu o putem recupera cu ușurință. Nu înseamnă că noi, dacă ne vom împărtăși în

fiecare zi, am recuperat practica Bisericii primare. Departate de noi gândul acesta. Doar imităm mecanic ceva fără să avem duhul și înțelegerea celor din vechime.

Părintele Schmemmann spunea că un preot venerabil a fost întrebat cum mai poate un om trăi creștinește în lumea de astăzi. Și răspunsul a fost acesta: „Oricine poate trăi creștinește dacă va avea gândul că la sfârșitul săptămânii trebuie să se împărtășească. Trăindu-și viața ca pentru împărtășire”. Poate spunem lucruri mari, dar când te apuci să le faci, să le trăiești, atunci reușești să vezi cât împlinești din ele.

Trebuie să fim conștienți de vremurile în care trăim, în ce lume am deschis ochii. Să nu uităm că ne-am născut după Nietzsche. Și numai în secolul trecut, omenirea a trecut prin două războaie mondiale, fratricide. Dacă ne gândim cât de mult s-au schimbat lucrurile față de când eram eu copil, acum 30 de ani, ce tensionată este viața acum față de atunci.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

**PREAȘFINȚITUL PĂRINTE
IGNATIE**

EPISCOPUL HUȘILOR

IUBIREA DE APROAPELE

Sfântul Ioan Scărarul ne dă o lampă de control, ne supune unui test din care putem să ne dăm seama dacă în noi se sălășluiește, cu adevărat, iubirea față de aproapele: „*de voiește cineva să știe că are iubirea de frați și dragostea adevărată, se va încredința de ea când se va vedea pe sine plângând pentru greșelile aproapelui său și veselindu-se de înaintările și de darurile lui*”.

De multe ori credem că a iubi pe aproapele nostru coincide cu o atitudine binevoitoare, de curtoazie, de anumită eleganță și de bun simț. Evident că iubirea de aproapele implică și o asemenea atitudine. Nu ne putem comporta lipsiți de atenție, cu bătărie și să clamăm că îl iubim.

Sfântul Ioan Scărarul ne trimite într-o zonă mai profundă a